

A photograph of a landscape. In the foreground, a wooden utility pole stands on the right, with several power lines stretching across the frame. Below the pole is a field of dry, golden-brown grass. In the middle ground, there is a dense line of green trees. In the background, blue mountains are visible under a cloudy sky. The text is overlaid on the image.

ΣΚΑΡΤΗ ΠΡΑΜΑΤΕΙΑ  
επιλογή ποιημάτων

ΝΤΕΜΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

# ΣΚΑΡΤΗ ΠΡΑΜΑΤΕΙΑ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ



ΝΤΕΜΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Copyright©2022 Ντέμης Κωνσταντινίδης

Αγαθουπόλεως 22, 40 Εκκλησιές, 54636

<https://skorpieslekseis.blogspot.com>

Σελίδες: 79, Γραμματοσειρά: Bahnschrift Light

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση χωρίς την άδεια του δημιουργού

Υπάρχει ένα **χρηματιστήριο ποίησης**, με αξίες που ανεβαίνουν και κατεβαίνουν. Σ' αυτό παίζουν τα ονόματα όσων ζουν κι όσων δε ζουν. Παίζουν οι φιλοδοξίες, παίζουν οι γνωριμίες, παίζουν οι κριτικές και οι παραγγελίες, παίζουν οι συμπάθειες και οι αντιπάθειες. Ελάχιστοι ζουν με την ποίηση και για την ποίηση. Άλλοι την βλέπουν ως ευκαιριακό όχημα, άλλοι ως γουστόζικο χόμπι, άλλοι ως νόστιμο συμπλήρωμα στο βιογραφικό. Η ποίηση δεν αντανakλά (σ)τις ζωές τους. Δεν χορεύουν στίχοι στο κεφάλι τους, δεν γράφουν στον ύπνο τους ποιήματα που το πρωί έχουν ξεχάσει, δεν εξοργίζονται με την αδικία, δεν συμπάσχουν με τον ανίσχυρο. Περνούν μέσα από το ποτάμι του κόσμου αδιάβροχοι. Όλο και περισσότερο παρατηρώ τέτοιους ανθρώπους να καταπιάνονται με την ποίηση. Και κανένα φίλτρο να μην τους αντιλαμβάνεται. Και κανένας εκδότης να μην προβληματίζεται. Και κανένας επιμελητής να μην απεργεί. Και κανένας ανθολόγος να μην μεταναστεύει.



"Και τώρα τελευταία τον πετούν στην **κατανάλωση**, συνδέοντάς τον με τις σημαντότητες της νεοαντιστασιακής κομφορμιστικής «αμφισβήτησης» - μα η δίψα του κόσμου για τις πηγές γίνεται όλο και εντονότερη." Πόσο μπροστά κοιτούσε, αλήθεια, ο Βύρων Λεοντάρης όταν έγραφε αυτό, στα 1973 (Θέσεις για τον Καρυωτάκη, Σημειώσεις, τχ1). Μιλούσε, άραγε, μόνο για τη μεταπολίτευση, που την έβλεπε να έρχεται με διαθέσιμες οδοστρωτήρα, ή και για το σήμερα; Έχει, νομίζω, τόσα να μας πει εκείνο το "κομφορμιστική αμφισβήτηση". Με κάτι τέτοια, εκφράζοντας θαρρετά την πραγματική εικόνα, χωρίς στρογγυλέματα και ψιμύθια, μπαίνεις για καλά στη μαύρη λίστα. Όσοι βολεύονται κάτω από σημαίες ευκαιρίας, όσοι συνασπίζονται για να ορίσουν στον τόπο μας τις αξίες (τότε και τώρα), συμπεριλαμβάνοντας μέσα σε αυτές και τους εαυτούς τους (πώς αλλιώς;), δεν πρόκειται να σου το συγχωρήσουν. Βεβαίως, δεν θα καταφέρουν ποτέ να φέρουν στα μέτρα τους τους "αυτοκτόνους" και τους "βλάσφημους", λίγο τους νοιάζει. Αυτό που προέχει είναι να μη συζητιέται η πραγματική εικόνα, αυτή η τόσο απεχθής και αναλλοίωτη. Ο μηχανισμός της απώθησης, όπως τον περιγράφει ο Λεοντάρης, θυμίζει κλειστές τοπικές κοινωνίες με "τρελούς του χωριού". Με ανθρώπους δηλ. (καλλιτέχνες, εν προκειμένω), που μόνο τους όπλο, μαζί με την άγνοια κινδύνου, έχουν τις ουλές και τον πυρετό τους (γνησιότητα). Ναι, δίψα υπάρχει. Πολύ φοβάμαι, όμως, έτσι όπως έχουμε κλειστεί στις ακροπόλεις μας, πως το μόνο που μας απέμεινε, δηλ. οι πηγές, κινδυνεύουν κι αυτές σε συνθήκες πολιορκίας.

*Δώστε μου τὰ παιδιάτικα χρόνια μου πῶχουν γίνει  
στήν ήρεμία τοῦ δειλινοῦ χρυσός, ωραίος καπνός,  
τὰ χρόνια πού ἴρθανε χαρά, πέρασαν καλοσύνη,  
κι ἔφυγαν οὐρανός.  
Κ.Γ.Κ.*

Όσες λέξεις έχει ο Εσκιμώος για το χιόνι,  
τόσες περίπου έχω κι εγώ για τη μοναξιά.

## Μετά Ξυπνάς

Τον πρώτο στίχο σου χαρίζουν οι θεοί,  
μετά Ξυπνάς πεσμένος σε πηγάδι.  
Κανείς διαβάτης δεν περνάει από κει.  
Εσύ, η μούχλα και δυο ψόφιοι ποντικοί,  
μ' ένα κομμάτι ουρανό ως το βράδυ.

## Άδοξο

Τον παίρνει ο κόσμος για τρελό  
αυτόν που του μιλάει η μούσα.  
Τις ιστορίες παιδί αγαπούσα  
που είχαν τέλος θλιβερό.

Των μαραμένων λουλουδιών  
που τα φυτεύουν σ' άλλα μέρη.  
Των ποιητών τ' άψυχο χέρι  
και τις διαψεύσεις των ζώων.

## Αυτοπορταίτο

Γένι αραιό  
Μαλλί βελόνα  
Φάτσα ταλαίπωρη  
Απ' το χειμώνα.

Μάτια χωμένα  
Μέσα σε κόγχες  
Χέρια αλύγιστα  
Σα Ξιφολόγχες.

Αυτιά κλειστά  
Σε παραγγέλματα  
Ίδιο κεφάλι  
Ίδια τα πέλματα.

Γλύπτης ο χρόνος  
Δίχως μοντέλο  
Με το σφυρί του  
Και το σκαρπέλο.

## Η ερώτηση

Με ρώτησαν "πώς και γράφετε;"  
Τι ν' απαντούσα;  
"Μια Ξαθούλα με πήρε στο λαιμό της.  
Αλλά μηδέν παρεξήγηση"



## Το νερό

Το νερό θυμάται.  
Κατηφορίζει το αρχαίο του μονοπάτι  
μουγκρίζοντας.  
Το νερό βιάζεται.  
Το στρώσε για τη θάλασσα.  
Τα δέντρα το ξεπροβοδάνε.  
Λάσπες κλαδιά βότσαλα,  
δικά του όσα βρει στο διάβα.  
Να φτάσει θολό ανακατεμένο,  
να ξεχάσει.

## Ανεξάρτητη αρχή

Πυρετός διαβουλεύσεων  
Αποθέωση μετριοτήτων  
Νόμοι συντεχνιών  
Όλα προσυεννοημένα  
«Δι' ευχών των -ημετέρων- Αγίων Πατέρων».  
Η σκούφια τους κρατάει από μακριά:  
Ευσεβείς νοικοκυραίοι  
Κάστες φιλόδοξων μικροϊδιοκτητών  
Φερέλπιδων μεγαλοαφεντικών  
Φυτεμένων πανομοιότυπα νεκρών  
-Πατρικές νουθεσίες, ταξικές διδαχές-  
Από γενιά σε γενιά παραδίδονται σκήπτρα.  
Όλα κληροδοτημένα  
Νόμοι συντεχνιών  
Αποθέωση μετριοτήτων  
Πυρετός διαβουλεύσεων.

Passo a tempo

Αφού δε μένει κάτι άλλο ν' αποδείξεις  
Προς τι ακόμη επιμένεις, ποιητή;  
Δε σου 'ναι κιάλας αρκετή συγκομιδή  
Τόσων ψυχών λησμονημένων οι αφίξεις;

Αυτούς τους σκέπασε το κύμα, μα εσύ  
Σπρώχνεις το στίχο με το ζόρι, σα σκυλί  
Πικρά και άνοστα σποράκια σε χαρτί  
Οι λέξεις-πλήξεις.

Οι λέξεις μου

*Στην Αλεξάνδρα Θυμ.*

Οι λέξεις μου δεν είναι εκπαιδευμένα σκυλάκια ράτσας,  
δεν κάθονται τριγύρω μου με τάξη κι αρμονία,  
δεν τρων από ακριβές κονσέρβες ούτε κατεβαίνουν σε διαγωνισμούς,  
το τρίχωμά τους δεν γυαλίζει ούτε ποτέ έχουν μάθει κόλπα.  
Οι λέξεις μου είναι κοινοί κοινότατοι κοπρίτες,  
κόλπα δεν καταδέχονται  
και διαλεγμένο μ' έχουν από αγάπη,  
γιατί ό,τ' είχα το μοιράστηκα μαζί τους,  
γιατί νωρίς το χώνεψα πως πλούτος δεν υπάρχει πιο ακριβός,  
απ' τις σιωπές μες στα υγρά τους μάτια.

## Η κούρσα της ευκαιρίας

Η κούρσα της ευκαιρίας είναι παλιά αμερικάνικη  
με μαλακή ανάρτηση τέσσερις χιλιάδες κυβικά  
και ταχύτητες στο τιμόνι.

Η κούρσα της ευκαιρίας έχει φαρδιά δερμάτινα καθίσματα  
λευκό προφίλ στα λάστιχα  
και τάσια που αστράφτουν στον ήλιο  
σαν πανοπλία του Αχιλλέα.

Η κούρσα της ευκαιρίας έχει κόρνα που ανασταίνει νεκρούς  
πορτ μπαγκάζ που χωράει πτώματα  
και κάθε απομεσήμερο περνάει καμαρωτά  
μπροστά απ' τη στάση που περιμένεις το λεωφορείο.

## Πανωραία

Είναι καλός ο ήλιος,  
μέχρι που σε καίει.  
Είναι ωραία η θάλασσα,  
μέχρι που σε πνίγει.  
Και πανωραία εσύ,  
μέχρι που σ' ερωτεύονται.  
Τότε τους καις  
και τους πνίγεις.

## Πελεκημένα

Σαν παίρνει πια να σουρουπώνει  
κι ο κόσμος βγάζει βόλτα τη χαρά του,  
ο ποιητής τ' αβάσταχτα φτερά του  
σ' εκτάσεις μυθικές απλώνει.  
Σ' εκτάσεις με ονόματα σβησμένα  
από καιρούς κι από σταγόνες,  
σ' εκτάσεις με φτερά πελεκημένα  
μες στους αιώνες.

## Το χάπι

Ποιοι τυχεροί ταξιδεύουν με εκείνο το κρουαζιερόπλοιο,  
κι εμείς καρφωθήκαμε σ' έναν ερημότοπο;  
Φριχτή! Φριχτή επαρχία.  
Σαν φάρσα καρωτακική κυλά ο χρόνος.  
Σαν μέρα της μαρμότας.  
Όσο και να το χρυσώνεις, αυτό το χάπι δεν καταπίνεται.

## Αφίξεις

Έτσι άδικα που σπαταλιόμαστε  
Έτσι άστοχα που κύλησε η ζωή μας  
Στην τύχη ό,τι ψυχανεμιζόμαστε  
Φάντασμα το κυνήγι κι η ανάπαψή μας.

Το ένστικτο πια δεν κάνει την προσπάθεια  
Η ώρα πια δεν κουβαλά το χρόνο  
Μονότονα, σαν τρένα, φτάνουνε τα δάκρυα  
Και στο σταθμό, ένας σταθμός τα περιμένει μόνο.

## Διαμελισμένο

Χθες κάποιος έσφαξε τον ήλιο-  
Σκορπίστηκαν καυτά γύρω τα σπλάχνα.

Τι φρικτή, Θε μου, κτηνωδία!  
Μας άφησε μνημεία παγωμάρας

Αμίλητους, κουβαριασμένους-  
Το πτώμα, η ψυχρή δολοφονία...

Διαμελισμένο μες στο σύμπαν  
Κανιβαλίζει φως ο γαλαξίας.

## Το θέμα

Το θέμα είναι να σ' αγνοεί η στατιστική.  
Να μην έχουν ιδέα για σένα,  
να μην έχουν εξουσία σ' ό,τι σε αφορά.  
Να μην είσαι γι' αυτούς νεκρός ή ζωντανός,  
να μην είσαι αριθμός.  
Ξένος για τα κιτάπια τους να ζεις  
και να πεθαίνεις.

## Βλάσφημες λέξεις

Ο Θεός είν' ένας άγνωστος  
γέρο καουμπόης  
μέσα σε μπαρ.  
Την ώρα που πίνεις το ποτό σου  
εμφανίζεται από το πουθενά  
σε ρωτά με τ' όνομά σου  
πώς τα περνάς  
σαν παλιός καλός γνώριμος  
κατεβάζοντας ένα μπουκάλι Sarsaparilla.  
Κι έτσι όπως ήρθε γίνεται καπνός  
αφήνοντάς σε σύξυλο ν' αναρωτιέσαι  
μήπως το φαντάστηκες όλο αυτό  
με τον καουμπόη και με τον Θεό.

## Τα μεσημέρια

Πόσο πιο απλά ήταν τα πράγματα  
σαν καβάλαγες το ποδήλατό σου  
τα μεσημέρια —όταν όλοι κοιμόντουσαν,  
χωρίς να υπολογίζεις το κάμα  
που ζάλιζε τις κόττες κι άφηνε ανάπηρη  
τη θάλασσα.

Σε κατέβαζε μέχρι τα ηλεκτρονικά  
ή, άλλοτε, πίσω απ' τον λόφο  
ως της αλάνας τ' αναχώματα,  
κι από εκεί ίσια-καρφί για το σπίτι της...  
απλά και μόνο για να την πετύχεις  
στο μπαλκόνι.

## Το σπίρτο

Καίγεται  
σώνεται το σπίρτο.  
Λεπταίνει. Στραβώνει.  
Ό,τι απομένει  
σκορπίζει μ' ένα φύσημα.

## Με τον ουρανό

Να σε κρατήσουν λίγο ακόμη  
τα μάτια μου,  
πριν σηκωθείς απ' το τραπέζι.  
Πόσον καιρό είχα να πιω  
έναν καφέ της προκοπής.  
Λες: "δες το χρώμα της θάλασσας"  
Συγκατανεύω: "σαν ένα με τον ουρανό"

## Το γεράκι

Τι τέλειους κύκλους διαγράφει το γεράκι.  
Ποιος αόρατος διαβήτης το κατευθύνει,  
πάνω απ' τ' αθέριστα χωράφια;



## Ίχνος

Εφτά χιλιάδες χρόνια σ' ένα χτύπημα.  
Έφερε η θάλασσα στα πόδια μου μπροστά  
Το ίχνος αυτό αρχαίου ανθρώπου  
Τον πυριτόλιθο που ξέπλυνε το κύμα.  
Την κίνησή του όμως δεν την ξέπλυνε.  
Το δάχτυλό μου τώρα ανατρέχει  
Εφτά χιλιάδες χρόνια σ' ένα χτύπημα.

## Το ψωμί και το μαχαίρι

Σαλάμι κομμένο φέτες  
από το σούπερ-μάρκετ με αυτοκόλλητο  
terminus post της κατανάλωσης  
κάποια χεράκια λεπτοκαμωμένα  
κάποια χεράκια ταλαιπωρημένα  
σε τυλίξανε  
και τώρα πάνω στο τραπέζι μου  
το λαστιχάκι σου  
τυχαία αναδιπλώνεται  
σε σύμβολο του απείρου.

## Φάσμα

Εκείνο το μικρό βιβλιαράκι  
του Καρυωτάκη  
φυλλομετρούσες το σύθαμπο.  
Πάνω στον τοίχο σου  
άλλαζαν τα χρώματα  
απ' το θερμό ως το ψυχρό·  
έπειτα δίχως όραση —  
μαύρο πάνω στο μαύρο.  
Ήθελες να μιλήσεις σ' έναν άγιο  
και το σκοτάδι σου φερε το Λάγιο.  
Τώρα  
τηλεπαθητικά μεταμορφώνεις  
το θάνατό σου σε θάνατο.

## Αντίχειρας

*Στον κ. Μ. Τασάκο*

Όσο η νύχτα ψάχνει αντίπαλο,  
αρκετοί ακόλουθοι χάνονται.  
Απ' τον φωταγωγό,  
κάθε καινούργια δημοσίευση  
σπρώχνει τις άλλες στο αφώτιστο κενό.  
Δείκτες επιμνημόσυνοι αναβοσβήνουν.  
Ύστερα κάνουν πάλι χαρακίρι, αφήνουν  
ήσυχα τα κουφάρια τους στη λήθη.  
Η οθόνη γέρνει νυσταγμένη.  
Το δάκρυ ωστόσο δεν κυλά,  
ώρα κρεμάστηκε. Και περιμένει.

### Το μονόξυλο

Είμαι ο ιθαγενής που πήρε το δρόμο του  
βαθιά μέσα στο δάσος  
με την ακονισμένη του μάχαιρα και τη φωτιά  
με το ρυάκι του και με τον χρόνο του  
με τα παρθένα ξέφωτα και με τα δέντρα τ' αψηλά  
να κόψω και να πελεκήσω  
--είναι δουλειά που κάνεις μόνος--  
να φτιάσω το μονόξυλο  
να ξανοιχτώ στις θάλασσες.

### Μύκητες γιαουρτιού

Οι πουτάνες δείχνουν μπούτι,  
εσύ βιογραφικό.  
Το κοιτάζουν σχολαστικά  
όπως σκλάβο στα δόντια.  
Κάπνισμα. Πάστωμα. Σαλαμοποίηση.  
Μύκητες γιαουρτιού.  
“Αυτή η κριτική να μην καταναλώνεται  
τέσσερις μέρες μετά το άνοιγμα”  
Διάλεξε έναν τρόπο.

### Σε λιμάνι μακρινό

Ακρόπρωρο δαρμένο απ' τον αφρό  
Σκάλισμα είναι το μπούστο μαγεμένο  
Ξέμπαρκος σε λιμάνι μακρινό  
Απόμεινα για να σε περιμένω.

Έρημους γλάρους κάνω συντροφιά  
Καπνός απ' το τσιμπούκι μου τολύπες  
Μιλώ σε δύο γέρικα γιατί  
Κι αυτά γροικούνε μου τις λύπες.

### Ποιητικό τοπίο

Μελάνι σουπιάς  
το φλύαρο τίποτα  
θολώνει το βυθό.  
Τρομαγμένος ο ιππόκαμπος  
μετεωρίζεται  
μες στη μαυρίλα.  
Σαλάχια του τείνουν τις  
ηλεκτροφόρες ουρές τους.

## Η αφιέρωση

Τζάμπα πήγε η αφιέρωση.  
Μείναν άκοπες οι χαρισμένες σελίδες.  
Κι ύστερα το βιβλίο πουλήθηκε από τους κληρονόμους  
σε παλαιοβιβλιοπωλείο του κέντρου.  
Κι άγνωστοι μπορούσαν τώρα να δουν την αφιέρωση.  
Κι άγνωστοι να χαϊδέψουν τις άκοπες σελίδες.

## Τα ξέφτια

Κάθε που παίρνει να χειμωνιάζει  
ξηλώνει τις φθαρμένες του φανέλες.  
Περνάει μ' αυτές τα βαριά έπιπλα,  
Ξανά και Ξανά τις επιφάνειες.

Τρίβονται με τη σκόνη,  
σκορπίζουν οι κλωστές  
του κάποτε ρούχου.  
Δεν απομένει συνοχή.

## Επιτροπή

Με το βιβλιάριο στα χέρια,  
περίμενα τη σειρά μου.  
—Είδα πώς ανεβαίνατε,  
πάσχετε από τη μέση σας;  
η κοπέλα απέναντί μου,  
με τα μακριά μαλλιά  
και το καλοσυνάτο βλέμμα.  
—Ναι, πρέπει να παρατείνω  
την αναρρωτική, εσείς;  
—Σπονδυλοδεσία. Δούλευα  
στον Αρβανιτίδη, στα σαλάμια.

## Αριστοτέλους

Γεμίσαμε μαύρες σημαίες!  
Στριμώνονται οι άνεργοι  
στα πάρκα και στις καφετέριες  
σκόρπιες παρέες.  
Λοξοκοιτούν υπάρξεις αιθέριες  
και αραδιάζουν τα προσόντα τους  
ο ένας στον άλλον.  
Υπολογίζουν τις προϋπηρεσίες τους  
οι μεγαλύτεροι μετρούν τα ένσημά τους  
μα δεν τους βγαίνουν.  
Ξαναβουτούν στις αγγελίες τους  
κουβεντιάζουν  
έρχονται κι άλλοι με την ώρα.  
Αφηρημένα κάποια γυρνά και τους κοιτά—  
τότε, ασυναίσθητα εντελώς, αναστενάζουν!

## Το σανδάλι

Η φωνή του λαχειοπώλη  
διαπεραστική πρωί πρωί  
μες στην κατάμεστη αίθουσα:  
«Ποιος θέλει τρία εκατομμύρια;  
Τρία εκατομμύρια!.. ποιος τα θέλει;»  
Ρουφώ τη σοκολάτα μου απαθής  
κοιτώντας κλεφτά προς τη στάση  
του ΚΤΕΛ απέναντι.  
Τακτοποιεί την εμπριμέ βαλίτσα της  
έτοιμη για το μεγάλο ταξίδι.  
Ισιώνει τα πυκνά μαλλιά της.  
Χαϊδεύει το σανδάλι της.  
Ένα απαλό αεράκι  
μου δροσίζει το σβέρκο.  
Στους ανεμιστήρες της οροφής  
αναγνωρίζω τις λαιμητόμους.

## Κοινωνικός αυτοματισμός

Οι λαϊκές τάξεις  
σαν τις γάτες που τσακώνονται,  
πολύ απασχολημένες  
για να αντιληφθούν το φορτηγό  
που έρχεται καταπάνω τους.

## Πλατεία Βαρδάρη

Ο άνθρωπος ο χωρίς προορισμό  
φαίνεται απ' το βηματισμό του—  
αναποφάσιστος στέκεται μπρος  
σε μια βιτρίνα  
σε μια διασταύρωση μετρά  
τα δευτερόλεπτα του φωτεινού σηματοδότη.  
Φανταστικός τροχονόμος  
νέμει προτεραιότητες:  
στους σκύλους στους πεζούς  
στους λιγότερο βιαστικούς  
στους έσχατους του βίου.

## Τα αγάλματα

Τα αγάλματα πέφτουν με θόρυβο  
κούφια όσο τα λόγια μας  
ακίνητα όσο οι έρωτές μας  
βαριά όσο η τιμωρία μας.  
Σκοτώνονται καταμεσής του δρόμου  
και μένουν μόνα δίχως αποχαιρετισμό  
να περιμένουν σκεπασμένα, όπως κάποτε,  
τα αποκαλυπτήρια.



### Στα χαμένα

Καθώς πεθαίνει κι ο τελευταίος που σε γνώριζε,  
δε μένει πίσω τίποτ' από εσένα.  
Σκλαβιές σε πράματα, ιδιότητες, ονόματα.  
Ώστε, λοιπόν, όλα πηγαίνουν στα χαμένα;

### Το περιστέρι

Δίπλα στην είσοδο της τράπεζας  
πέταξε κίολας  
χωρίς το σώμα του.

Κάποιος υπάλληλος  
το βρήκε το πρωί.

Όλες οι καταθέσεις του κόσμου  
δεν ξανακάνουν  
ένα περιστέρι.

## Πτητικό

Δυναμικές σκιές του εαυτού μας,  
η περιπέτεια εξαντλείται  
στα ονόματα των αρωμάτων μας.

Ο φροντιστής κάθε βιτρίνας  
δεν παραλείπει ν' ανανεώνει τακτικά  
μια ανεπαίσθητη οσμή συνέχειας.

## Η αιώνια σκόνη

Ανταλλακτήρια χρυσού κατά μήκος της Εγνατίας  
Η ροή των αυτοκινήτων με το σταγονόμετρο  
Σε κάθε φανάρι ναρκωμένα παιδιά, άδειες βιτρίνες, ενοικιαστήρια.  
Μέρος της ασφάλτου, σ' αδιάκοπα μονά ζυγά  
Εναλλασσόμενα στους χρόνους, χωρίς υπόμνηση ονόματος  
Γλιστρώ ανάμεσα στις χαραμάδες.  
Είμαι η αιώνια σκόνη των καταθλιπτικών κτιρίων.

Σαμάνε

Σαμάνε,  
πε τα λόγια σου  
και κάνε το χορό σου,  
πέρα να φύγει το κακό,  
μακριά απ' το χωριό σου.

Σαμάνε,  
στο μεθύσι σου,  
στην άχρονη έκστασή σου,  
χαιρέτα μου τα πνεύματα  
της Ξακουστής φυλής σου.

Σαμάνε,  
βράσε βότανο  
να πει τον πυρετό μου,  
μακάριος να ονειρευτώ  
το πατρογονικό μου.

Μετέωρος αποχαιρετισμός

Τι απογίνεται  
το μισοφαγωμένο δειλινό,  
ο μετέωρος αποχαιρετισμός  
του πεθαμένου;

### Το όνειρο

"Για να σε δω, Μαρικόκι,  
όλο το βράδυ ταξίδευα  
στην κεραία ενός φορτηγού",  
είπε στη γιαγιά μου  
η ψυχή της μάνας της.  
Και βουρκωμένα τα μάτια της,  
όταν χαράματα σηκώθηκε  
να βράσει γάλα.

### Βρίσκεις χόρτα

Γυρίζεις και βρίσκεις χόρτα  
να 'χουν πνίξει το μονοπάτι σου.  
(Ούτε νερό ούτε σκιά,  
χόρτα ψηλά και ερημιά..)  
Στρώνεις θειάφι για τα φίδια.  
Για τους ανθρώπους,  
κάτι θα σκεφτείς.

## Απογραφή

Πού τριγυρνάς  
μόνος σου  
πρωί πρωί;

Γιατί δεν είσαι  
στο σχολείο σου  
στο ωδείο σου  
στο μηχανουργείο σου;

Γιατί δεν είσαι  
στο φροντιστήριο  
στο ανταλλακτήριο  
στο εκδοτήριο;

Γιατί δεν είσαι  
στη σχολή σου  
στην αυλή σου  
στο μυστρί σου;

Γιατί δεν είσαι  
στο προνήπιο  
στο νήπιο  
στο θερμοκήπιο

Γιατί δεν είσαι  
στη γαλέρα σου  
στη φλογέρα σου  
στη φαβέλα σου, ε;

Γιατί δεν είσαι;

## Αποκατάσταση

Στις πλατείες ξεχειλίζουν μίση.  
Αφού καθαριστούν οι πλάκες, όπου εχθές  
Δεκάδες είχαν ξεψυχήσει  
Ο Δήμος θα τοποθετήσει  
Αγάλματα και παιδικές χαρές.

## Πουλήστε το

Το πήραν απόφαση.  
Κι αποφάσισαν να το πουλήσουν.  
Γκρέμιζε λέει έτσι απεριποίητο.  
Ύστερα ήταν και το δάνειο.  
Κι εγώ θυμόμουν  
που τάζα τη Μπλάκυ στο στόμα.  
Και που έβαζα τις κοτούλες δυο δυο  
λιπόθυμες κάτω απ' τη βρύση  
όταν έπιασε εκείνος ο λίβας.  
Και θυμόμουν τις λεμονιές  
με τις πράσινές τους βελόνες  
και τις αμυγδαλιές  
με τα άγουρα ακόμη αμύγδαλα.  
Τις Πασχαλιές τις Κυριακάτικες εκδρομές  
το γόνατό μου ανοιγμένο  
και τη γιαγιά να το πασπαλίζει σουλφαμιδόσκονη.  
Και θυμόμουν τον παππού  
να πίνει το ουζάκι του στον ίσκιο  
και να του φέρνω δροσερό νερό.  
Και μας θυμόμουν όλους  
μαζεμένους στη βεράντα  
τη μέρα των γενεθλίων μου.  
Κι είπα: «πουλήστε το»

## Μετασχολικό

Πού να φανταστείς όμως  
πως έπρεπε να σαρανταρίσεις  
για να εμπεδώσεις  
τους παρελθοντικούς χρόνους.

## Ήρωας

Ήρωας.  
Ούτε κατάλαβε πώς.  
Δεν κάνει αυτός εμπρός.  
Οι άλλοι πισωπατήσαν.

## Κατά μόνας

Αθέατος απ' τη φθορά του κόσμου  
Επιχειρώ την επανάσταση εντός μου  
(Χωρίς οδοφράγματα  
Γκρεμίζω ανταλλάγματα)  
Κι ο πρώτος εχθρός μου  
Εγώ, μοναχός μου.

## Στοχαστικό

Ούτε γνωρίζει  
ούτε που θέλει να γνωρίζει.  
Ούτε περατώνεται  
ούτε αρχίζει.  
Είν' έτσι ακύμαντος ο θάνατος.  
Καμιά ενέργεια δεν τον διαταράσσει.  
Καμία ύλη δεν τον αφορά.  
Τίποτα δεν τον περικλείει.



## Απορία

Τι γίνονται οι φοιτητές,  
όταν τελειώσουν τη σχολή;  
Τουλάχιστον κάποτε  
είχανε τα νιάτα τους,  
την ψευδαίσθηση του άφθαρτου,  
τον μέλλοντα τον εξακολουθητικό.  
Το πτυχίο να εκκρεμεί  
σαν τη ζωή τους.  
Πάντοτε αναρωτιόμουν—  
τι απογίνονται;

## Χαϊκού του σκοταδιού

Μου το είχες πει,  
κάποτε θα ερχόταν  
νύχτα στην πλώρη.

Μου το είχες πει,  
κανείς δε θα φαινόταν  
απ' το πλήρωμα.

Μου το είχες πει,  
μέσα μου θ' απλωνόταν  
κάποτε. Τώρα.

## Οι κήποι

Δεν τον είδαν.  
Δεν τον άκουσαν.  
Κανείς δεν έμαθε τι απέγινε  
εκείνος ο τρελός της γειτονιάς μας.

Χωρίς τον τρελό της  
συνεχίζει η γειτονιά.  
Χωρίς κηπουρούς  
ανθίζουν οι κήποι.

## Πρόποση

Θα φέρεις τη φύση  
άψυχη μες στο σπίτι.  
Θα τη στολίσεις  
θα τη φωτίσεις,  
και με το ποτήρι υψωμένο  
θα την ονομάσεις χαρά.

## Ηρωικό

Εμπρός μικρέ  
και πες το ποίημά σου θαρρετά  
για την Ελλάδα  
που δεν πέθανε ποτέ!  
Για τις αλύτρωτες πατρίδες  
και το μαρμαρωμένο βασιλιά...

Εμπρός μικρέ  
ίσια την πλάτη  
στόμφο στη φωνή!  
Μην παραλείπεις την αναπνοή...  
Κάπου μες στο κοινό  
σε καμαρώνει ο άνεργος μπαμπάς σου.

Με τις δροσιές και με τους ίσκιους

Τι ντροπή τέτοιο πλουμιστό περιστέρι,  
από ευνούχο γάτο να φαγωθεί.  
(Το κάθαρμα, ταϊσμένο πριν δυο ώρες!)  
Και τι ύπουλο το μεσημέρι, με τις δροσιές  
και με τους ίσκιους, όταν στη ράχη σου  
ο θάνατος παραμονεύει.

## Ο πόθος

Σ' αυτόν τον κήπο  
άνθη βλασταίνουν κατά βούληση.  
Οι πρασινάδες οργιαστικές  
μετά τις πρώτες ανοιξιάτικες βροχές.

Του απογεύματος οι ίσκιοι  
σ' ερπετά και σκαθάρια εμψυχώνονται.  
Εδώ βουβός  
ο από παλιά θαμμένος πόθος.

## Charnaud

Βρώμικο χιόνι πέφτουν οι σοβάδες,  
κι η οροφή το πάτωμα γυρεύει.  
Δεν επουλώνει ο χρόνος, όπως λεν.  
Πικρό φαρμάκι πολυκαιρισμένο,  
κι ωστόσο άθικτο, στο μπουκαλάκι.

### Οι τελευταίοι

Χωρίς παράσημα ή άλλα διακριτικά  
χωρίς στολή  
χωρίς καν όπλο  
μείναμε να υπερασπιζόμαστε  
τούτον τον πύργο  
τον γεμάτο σκορπιούς και σαύρες.

Αυστηροί γωνιόλιθοι  
νερό ελάχιστο  
Ξόβεργες για τον επιούσιο  
χωρίς αντικαταστάτες.

Απ' τις πολεμίστρες το σούρουπο  
η ατέλειωτη θάλασσα του κάμπου  
κυματίζει πέρα βαθειά  
κάτι που μοιάζει με δικαίωση.

### Οι ράχες των μπροστινών

Οι ράχες των μπροστινών σου  
αδιαπέραστο τείχος.  
Ρολά που σε λίγο θ' ανοίξουν,  
ήδη σε σπρώχνουν.  
Παιδιά κρατημένα απ' το χέρι,  
θα τα ποδοπατούσαν άνετα, για  
να προλάβουν τη μεγαλύτερη  
έκπτωση.  
Τα μάτια τους φορεμένα, γυάλινα.  
Οι ανάσες τους μυρίζουν θάνατο.  
Προς Θεού, γρήγορα,  
κάνε μεταβολή και φύγε!

## Στίξη

Εσένα ο χαρτοπολτός σου θα διαφέρει  
Μ' αυτήν την αυταπάτη περιμένεις  
Αναμασάς τις λέξεις, μία μία

Ψάχνεις στα λεξικά για πρώτες ύλες  
Αρχίζεις κι αντιγράφεις κι αντιγράφεις  
Θητεύεις ενυπνίως σ' αυτοκτόνους

Μισομιλούν εκείνοι, σε μισολυπούνται  
Κάποτε ενηλικιώνεσαι μονάχος  
Απλώνεις τον ιπποτικό μανδύα...

Μακάριος δήθεν, δέχεσαι φιλοφρονήσεις  
Για όσα χαρακώνουν το πετσί σου  
Για όσα σου κεντούν βαθιά το δέρμα

Τατουατζής της νύχτας στιχοπλόκος  
Τη μέρα τρέμεις σαν το λύκο  
Που το τομάρι του αξίζει σκοτωμένο.

## Τα κλειδιά

Τι ν' ανοίγουν, είπες, αυτά τα κλειδιά;  
Σφραγισμένες πόρτες;  
Για ποια μέρη ακατοίκητα;  
Ορφανά, αταίριαστα κλειδιά.  
Και διακόσμησες τον τοίχο σου μ' αυτά.

Οι Άγιες μαμάδες

*Στον Γ. Πρίμπα*

Οι Άγιες μαμάδες  
σε κάποιο ταμείο  
με το μπαστουνάκι τους,  
λίγα ψιλά και  
παιδικές φωτογραφίες.

Οι Άγιες μαμάδες  
σε κάποια ουρά  
με την υπομονή τους,  
ανάγλυφες τις γαλάζιες  
φλέβες στο χεράκι τους.

Οι Άγιες μαμάδες  
σε κάποιο τρίστρατο  
με τη μορφή τους  
τη σεβάσμια κι αυστηρή,  
όταν σε μάλωναν.

Οι Άγιες μαμάδες  
υποστυλώματα  
έργων ανολοκλήρωτων,  
που έμειναν να βρέχονται  
καταμεσής της ερημιάς.

Αφηρημένα

"Πάλι καλά που βρέθηκε κι αυτό,  
και θα μπορείς να βγάζεις τα έξοδά σου",  
ψιθυρίζει... Παρατηρείς,  
όλο καθυστερείς τη διαδρομή.

Πού θα γυρίσεις;  
Πού θ' ακουμπήσεις πια  
τη σκοτωμένη επιστροφή σου;

### Φιλότιμο

Ό,τι δεν μοιράστηκες...  
Σα να μην το έκανες  
Σα να μένεις μισός.

Αν δεν θυσιάστηκες...  
Παραδέξου, πέθανες  
Κι ας περνάς ζωντανός.

### Θυμητικό

Την παιδική εκείνη απλή  
χριστουγεννιάτικη γιορτή  
θυμάσαι ακόμα,  
που το παιδάκι είσ' εσύ  
οι ρόλοι έχουν μοιραστεί—  
δασκάλου στόμα.

Η φορεσιά σου είναι λευκή  
και τα φτερά σου χρυσαφί,  
γυρνά το σώμα.  
Ψηλά, σ' αχλή δοξαστική  
χάρτινο άστρο σ' οδηγεί·  
σε πάει ακόμα.



## Προϋπόθεση

Παίρνεις τον ίσκιο σου πολύ στα σοβαρά  
αγγίζοντας τα όρια του γελοίου.  
Αγαπητέ, θα σου το πω ορθά-κοφτά:  
έχεις σύνδρομο μεγαλείου...

Επάσχισες κι επάσχισες να καθιερωθείς,  
χωρίς δυ ρίμες να μπορείς να μπουτσορώσεις.  
Παρ' όλα αυτά, παντού δηλώνεις ποιητής:  
σ' εγκαίνια, σουαρέ και συγκεντρώσεις...

Μα αν ήξερες τι προϋπόθεση φριχτή  
γεννά του ποιητή την ιδιοσυστασία,  
πόση ορφάνια, πόση μοναξιά  
και πόση δαγκωμένη απελπισία...

Θα το σκεφτόσουν δυ φορές πριν να το ειπής—  
"απεταξάμην!" και αμέσως το σταυρό σου.  
Δε θα βασάνιζες τις λέξεις ευτυχής  
μες στο μακάριο ύπνο, το γλυκό σου...

## Αναμονή

Εκείνη η καρέκλα σήμερα  
Σα να με περίμενε  
Κουρασμένο να γείρω επάνω της  
Με τη βρεγμένη ομπρέλα μου για σκήπτρο  
Και το μακρύ μου ποδαρόδρομο παράσημο·  
Αξεχώριστο—  
Μες στην ατέλειωτη αναμονή τόσων ανθρώπων.

## Εξαγωγή

Γαργάρα μ' αλατόνερο  
κι ένα κονάκι απόμερο,  
με την εφημερίδα  
τα νέα απ' την πατρίδα.

Ξεδοντιασμένο απόγευμα  
σουπίτσα έχεις για πρόγευμα,  
και για κυρίως πιάτο  
σκοτάδι δίχως πάτο.

## Εικόνα από μπετό

Παιδί ήθελα να μένω σε δενδρόσπιτο.  
Να κατοικώ πάνω σε κάτι ζωντανό.  
Αλίμονο, μεγάλωσα σε τσιμεντόσπιτο.  
Έγινα εικόνα από μπετό.

## Πλάνα επιφανείας

Αρχίζουν και μαζεύονται έντομα.  
Σκορπισμένοι κύβοι ζάχαρη  
τα φεστιβάλ και οι παράτες.  
Στα δρώμενα του έλους  
μεγάλοι χορηγοί οι βάτραχοι.  
Κάτι στικτά κουνούπια ελικόπτερα  
τραβάνε πλάνα αποκλειστικά επιφανείας.  
Ψαράκια κατατρών τα μάτια, αθέατα.  
Σήπονται στη λάσπη κατασπαραγμένα  
καλλιτεχνικά πτώματα.

## Το σκέλεθρο

Τι πολύπλοκο σύστημα διαδρόμων  
σκάβουν ο υπολογισμός και η συναλλαγή,  
κάτω από το θεμέλιο του αυστηρού κριτή.  
Τι έχιδνες κουλουριασμένες γύρω  
από την εσωτερική φωνή.  
Σκέλεθρο αυταρέσκειας  
πόσο γοργά βουλιάζεις,  
μέσα στις τόσες σάπιες κολακείες.

## Ξεθωριασμένες

Ξεθωριασμένες απ' τον ήλιο φωτογραφίες  
βάσανα φευγάτα με την πρωινή δροσιά  
πια δεν πατάνε συγγενείς και φίλοι  
δεν τους πατάνε οι νόμοι της πολιτείας  
μόνο κανένας σκαφτιάς ροζιασμένος  
μόνο κανένας παπάς περαστικός.

## Και τελείωσε

Είπε πως είναι ποιητής.  
Πάει και τελείωσε!  
Μέχρι τον τρίτο στίχο  
Ο καφές του κρύωσε.

Έξω βροχή δέρνει τους δρόμους.  
Στον έκτο στίχο ήδη  
Σπάζουν κλαδιά, ουρλιάζουν λύκοι·  
Ποτάμια μπουκώνουν τους υπονόμους.

Κάποτε, κάνει να σηκωθεί.  
Μα δε σηκώνεται.  
Στο πέρας του ποιήματός του  
Αφιερώνεται.

## Η στάση

Στον φωτεινό πίνακα  
δεν αναγγέλλονται δρομολόγια.  
Τόση ώρα καθισμένος εδώ  
και κανένας δεν πάτησε.  
Μόνο ένας σκύλος  
μετράει τις ανάσες του στο κρύο.  
Ψαχουλεύω τις τσέπες του παλτού μου,  
αλλά βρίσκω μόνο χνούδια  
κι ένα διαφημιστικό κουτάκι σπέρτα.  
Δεν πειράζει, μου γνέφει,  
αυτή η στάση δεν υπάρχει  
παρά μόνο για τους αδέσποτους.

Αυτό είσαι, ποιητή.

Όχι καλεσμένος σε γιορτή,  
όχι σκυλί επιδείξεων.  
Τραυματιοφορέας σε χαράκωμα,  
μάσκα αερίων κι ασφυξία,  
όλμοι και λάσπη και γάζα και αίμα  
κι ακρωτηριασμός --  
αυτό είσαι, ποιητή.  
Όχι σκυλί επιδείξεων,  
όχι καλεσμένος σε γιορτή.

## Συρμοί

Όστε, λοιπόν, θα ξεχαστούμε  
σκιές, σ' ένα βαγόφι τρένου.  
Σε μια αποβάθρα σταθμού  
κλεισμένου  
θα τριγυρνούμε.  
Συρμοί τις νύχτες θα σφυρίζουν,  
κι όσοι είν' απ' έξω θα νομίζουν  
πως ξαναζούμε...

## Καπνοδόχος

Μια καπνοδόχος πάνω απ' το κεφάλι μου μένει άκαπνη.  
Τα καπάκια της χρυσά και λεπτά σαν τσιγαρόχαρτα.  
Κάπου κάπου κατεβάζει ήχους από τον έξω κόσμο:  
θρήνους, καβγάδες, χαρές, κυριότατα το σφύριγμα τ' ανέμου.  
Όποτε πήγα να μιλήσω, η φωνή μου σκόρπισε χωρίς απάντηση.  
Θα 'λεγες τούτο το δωμάτιο ξερό πηγάδι.

Μόνο μπορώ ν' αναταράζομαι

Δεν ξέρω να πω  
τι γεωλογικά φαινόμενα  
έπλασαν την ομορφιά σου.  
Τι πιέσεις και τι εκτονώσεις,  
τι ανεβάσματα και κατεβάσματα  
και παρελεύσεις εποχών  
κρύου και ζέστης.  
Μόνο μπορώ ν' αναταράζομαι  
πιασμένος όλος σε μια τρίχα  
ολόμαλλου θεριού,  
που είν' ο χρόνος  
και καλπάζει.

Των δέντρων η απολησμονιά

Των δέντρων η απολησμονιά  
σκέπει, τα φύλλα της πλατιά.

Ό,τι νερά τρέχουν εκεί  
κι οι ίσκιοι τους δροσιστικοί,

αδιάφοροι για τους θνητούς,  
κήπους ποτίζουν μυστικούς.

## Ο υπάλληλος

Όχι άνθρωποι. Κωδικοί προϊόντων.  
Κάποιο χέρι μας αποσύρει από το ράφι,  
και δεν ξανάρχεται άλλη παρτίδα πια.  
"Την ίδια δουλειά κάνουν όλα", λέει ο υπάλληλος,  
που συνεχίζει να περνά αυτοκόλλητα, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα.

## Ενός που σιχάθηκε

Αυτή τη νύχτα δεν είμαι άνθρωπος.  
Μόνο αποδιωγμένη συνείδηση  
που σέρνεται στα πεζοδρόμια  
καταλύοντας σε χαρτόκουτα  
και παλιές κουβέρτες.  
Αυτή τη νύχτα δεν είμαι άνθρωπος.  
Σπίρτο σε βενζίνη  
Ξυράφι στη φλέβα είμαι  
ενός που σιχάθηκε.



## Οικονομικές σελίδες

Έστρωνε τις οικονομικές σελίδες  
της Κυριακάτικης εφημερίδας  
στο κλουβί του καναρινιού,  
να είναι καθαρό. Του άλλαζε και νερό.  
Χαιρόταν με τις μικροχαρές της επαρχίας:  
ούζο, τάβλι, περίπατος το απόγευμα,  
καμιά δουλειά στον κήπο.  
Τις συζητήσεις για πολιτικά τις απέφευγε,  
πολλά πάρε δώσε δεν είχε.  
Περίσσεψαν φύλλα πολλά.  
Για να μη λερώνει το μάρμαρο  
το καντηλάκι του.

## Στην παγωμένη επικράτεια της ποίησης

Σιωπή του κρύου στην ανηφόρα.  
Προχωράς και βλέπεις το χνώτο σου,  
ακφουγκράζεσαι την αντλία της καρδιάς σου.  
Και στ' αυτιά σου ένα βουητό.  
Ξέχνα το μάλλινο παλτό.  
Αν δεν θυσιάσεις λίγη άνεση,  
δεν μπαίνεις στην παγωμένη  
επικράτεια της ποίησης.

## Πολύ μακρινό

Παλιώνει το διαμέρισμα  
μαζί με την ένοικό του.  
Τη βλέπω που βγαίνει στο μπαλκόνι  
μετρώντας τους περαστικούς  
με μια σιωπηλή  
και τόσο ευγενική απελπισία.  
Ποτίζει τις γλάστρες της  
βρέχει τα γυμνά της πόδια  
κι ονειρεύεται ακρογιαλιές  
πολύ μακρινές.  
Ούτε που φαντάζεται πως το μακρινό  
θα το έκανα, τώρα κιόλας, κοντινό.  
Μα δεν είναι αυτό.  
Ποτίζει τις γλάστρες της  
βρέχει τα γυμνά της πόδια  
κι ονειρεύεται ακρογιαλιές  
προ πολλού χαμένες.

## Φρικτή νομενκλατούρα

Κάθε επανάσταση εγκαθιδρύει  
ένα καινούργιο καθεστώς.  
Εκεί που πριν υπήρχε εκμετάλλευση,  
η εκμετάλλευση βαφτίζεται  
κάπως αλλιώς.  
Πηγαίνουν περίπατο οι διακηρύξεις,  
οι καλές προθέσεις αυτοκτονούν.  
Καρποί τόσων κόπων δεν προλαβαίνουν  
να ενηλικιωθούν.  
Οι επιτήδριοι φροντίζουν γι' αυτό.  
Γίνονται η φρικτή νομενκλατούρα  
που χτίζει συλλογικούς εφιάλτες,  
απεχθή κολαστήρια. Και, προπαντός,  
την υστεροφημία της.

## Φαρσέρ

Στιχάκια, το πρωί θα σας ξεχάσω  
Ανάλαφρα τριγύρω που πετάτε.  
Απ' τ' ανοιχτό παράθυρο το σκάτε  
Τα πέλματά μου σίδερο και γράσο.

Είχα πιστέψει εγώ στη δύναμή σας  
Θάμαζα τη βουτιά σας στα ερέβη  
Ο Καρυωτάκης κει που 'χε κατέβει  
Ασώματος, την άβυσσο διανύσας.

Ει μη, ξεγέλασμα και τίποτ' άλλο  
Σειρήνων το κελάηδισμά σας  
Σωροί στο φως τα κόκαλα μπροστά σας  
Αποτροπαϊκό σινιάλο.

Στιχάκια, το πρωί θα σας ξεχάσω  
Ανάλαφρος τριγύρω θα πετάω.  
Απ' τ' ανοιχτό παράθυρο το σκάω  
Φαρσέρ, και τελευταίος θα γελάσω.

## Άσκηση στο μάτιο

Γρατζουνίσματα:  
λαμαρινένια σκεπή  
και περιστέρια

στην καθημερινή τους  
άσκηση στο μάτιο.

## Του δέντρου

Το κρασί που περίσσεψε  
το έριξα στη ρίζα του δέντρου.  
Αυτό απόψε δεν είναι ένα ποίημα.  
Είναι η μακρόσυρτη φωνή του Nick.  
Είναι οι ουράνιοι αρπισμοί της κιθάρας του.  
Η μέρα που περίσσεψε  
και την έριξα στη ρίζα του δέντρου.

## Το τόπι

“Χαμένος για χαμένος” είπε, κι έξαφνα  
φωτίστηκαν τα χαρακτηριστικά  
του συνοφρυωμένου του προσώπου.

Ολόκληρο ή μισό,  
για παράδεισο ή για κόλαση –το ίδιο τόπι.  
Κι ακόμα παίζεται..

Από συγκίνηση

Τίποτα να μην κινείται.  
Να παραλύσουν όλα.  
Όχι για μια μέρα.  
Για πολλές μέρες.

Φωτιές να διαλύσουν  
τα δακρυγόνα.  
Να δακρύζεις μόνο  
από συγκίνηση.

Πίσω απ' τα οδοφράγματα  
να θαφτούν οι κερδοσκόποι  
να ανθίσουν οι έρωτες  
να γραφτούν ποιήματα  
να ξεμυτίσει μπορεί  
και το αύριο.

## Forma fix

Σε forma fix  
να εκφραστεί  
το 'βρισκε πόζα,  
γι' αυτό αλύπητα  
φώτα άλλαζε  
στην πρόζα.

Θα 'δειχνε ψεύτικος.  
Θα 'χανε —ο τάλας!—  
σε πρωτοτυπία.  
(Θα έφθιν' ο οίστρος του  
ο επαναστατικός  
και η φαντασία...)

Σεμνά κι αυτάρεσκα  
λοιπόν, φιξάριζε  
τις επαφές του·  
τις εκδηλώσεις  
τις δηλώσεις  
τις λογοκλοπές του.

Σεμνά κι αυτάρεσκα  
που δε φοβόταν θάνατο.  
(Μέλος ιδρυτικό  
κι επίτιμο  
κι αθάνατο!)

## Επισφαλές

Το βασίλειο του ύπνου είναι επισφαλές.  
Ακόμα κι ένα παραπονιάρικο σκυλί,  
κάτω στο δρόμο,  
μπορεί να σου στερήσει τον θρόνο,  
που τόσο πάσχισες.

## Το κοντέρ

Το κοντέρ της μοτοσικλέτας  
μένει στο μηδέν.  
Μόλις πιάνω κατηφόρα  
το χτυπάω με το δάχτυλο  
όπως ο Τζακ Σπάρου  
τη χαλασμένη του πυξίδα.  
Με μια γκαζιά περνάω  
κλειστά μαγαζιά  
έρημες πλατείες  
στέκια της μνήμης.  
Κάτι παπάκηδες  
στριμωγμένοι στο φανάρι  
μαρσάρουν για κόντρα.  
Γέρνω αγκαλιάζω τη γριά μου  
και διακτινίζομαι.

## Δε ζητούσε τίποτα

Αυτός δε ζητούσε τίποτα.  
Υπήρχε σαν ένας βράχος.  
Πατούσε στην αμμουδιά.  
Λιγόστευε με τη θάλασσα.  
Αδιάφορος τι νόημα του σκάλιζε  
το μέλλον.

Χωρίς να παύω

Θα μπορούσα να μείνω  
αιώνες νηστικός  
μ' έναν πυρηνικό  
κινητήρα για καρδιά  
αιώνες βυθισμένος  
σε κόκκινη αμμουδιά  
χωρίς να παύω  
της ανάμνησής σου  
τη λούπα.

Στοιβαζε

Κάποια ζωή  
περίπου αναμενόμενη.  
Φινάλε εδώ  
και τσουπ για την επόμενη.  
Κάθισε εσύ  
και ψάχνε για διδάγματα.  
Στοιβαζε όσα θα μείνουν πίσω  
πράγματα.



## Δια-σταύρωση

Μέχρι το 2050  
αισίως θα 'χουμε γίνει  
αγχωμένοι πακετάδες  
μπουγατσάδες  
υπάλληλοι κομμωτηρίου  
μασάζ κατ' οίκον  
και παντός είδους σέρβις.  
Θα 'χουμε διευρύνει  
τους ορίζοντές μας:  
Πωλητές, διανομείς φυλλαδίων  
και εργολάβοι τελετών.

## Βιο-γραφικό

Γεννηθήκαμε.  
Περίπου αφελώς...  
ενηλικιωθήκαμε.  
Πέρασαν κι άλλα χρόνια-  
προσγειωθήκαμε.  
Ατάιστα σκυλιά  
έμειναν πίσω μας  
οι ουτοπίες.

Ναι, ασφαλώς!  
Έχει μια κάποια γνώση  
η απόγνωση.

## Η έρημος

Δεν υποπτεύονται πού ακριβώς τελειώνει η έρημος.  
Ίσως γι' αυτό γεννά ο νους τους πρασινάδες,  
νερά κελαρυστά, σκιές, οάσεις.  
Ίσως γι' αυτό επίμονα παραβλέπει  
το ποτάμι του ιδρώτα, τα ξασπρισμένα κόκαλα.

## Η επιμονή

Πάνω απ' τις λαϊκές  
τ' απομεσήμερο  
γυροφέρνουν οι γλάροι.  
Τόσοι πολλοί,  
δεν φτάνουν όμως την επιμονή  
των ανθρώπων με τα καρότσια.  
Καθώς οι γλάροι  
έχουν και τη θάλασσα.

### Άλλες κορφές

Το τραγούδι έλεγε για τον ήλιο.  
Κάποιος ξεκίνησε να τον συναντήσει.  
Βάδιζε προς τα ψηλώματα  
μ' ένα κουπί στο χέρι.  
Θα το έμπηγε εκεί όπου κανείς  
δε μάντευε τη χρησιμότητά του.  
Μα ήταν πολύς ο δρόμος.  
Μακρύς και κακοτράχαλος.  
Κι όσο ανέβαινε τόσο ξανοίγονταν  
άλλες κορφές.  
Κι άλλες ψηλότερες κορφές  
πίσω από κείνες.  
Όχι μόνον αυτό, αλλά  
και κανέναν δεν αντάμωσε.  
Πήρε πια να νυχτώνει  
βουβό σκοτάδι.  
Σταμάτησε, έμπηξε γερά το κουπί.  
Έβγαλε μian αξίνα  
κι άρχισε να σκάβει τον τάφο του.

### Πόλεμος την άνοιξη

Ένας πόλεμος την άνοιξη  
φαίνεται τόσο αταίριαστος.  
Όμως ακριβώς αυτή  
είν' η εποχή του.  
Για να βλέπει κανείς τι αφήνει.  
Για να βλέπει πώς γεμίζει  
η ύπαιθρος μνήματα.  
Πόσες πυρές καίνε  
σε άγνωστους στρατιώτες.  
Πόσα βλέμματα πόσα χαμόγελα  
παγωμένα μέσα σε κορνίζες.  
Για να βλέπει. Κι ύστερα  
όχι πια.

### Αθέλητη συντροφιά

Πεθαίνουμε μες σε βιτρίνες  
και σε θερμοκήπια.  
Τα μάτια μας βολβοί στο χώμα.  
Αθέλητη συντροφιά τα τρωκτικά.  
Ρίζες χορτασμένες  
στεφανώνουν τα σκέλεθρα.

### Προοπτική

Μην τα πολυπιστεύεις τα μάτια σου.  
Ακόμα και η καλύτερη προοπτική  
θολώνει στο βάθος.

Μόχθος δίπλα

Τόσος μόχθος δίπλα,  
αδικαίωτος.  
Τόσοι δρόμοι σπαρμένοι καρφιά,  
και ποιον να πάρεις;  
Τουλάχιστον, πίσω στη μήτρα  
η λήθη δεν έπαιρνε στερητικό.

Όπως βλέφαρα

Όπως βλέφαρα  
Τους ουρανούς πάνω μας  
Σύννεφα κλείνουν.

## Ωραία θέα

Είσ' ωραία θέα  
κι εγώ χλωρίνη στο μάτι.  
Σκάλα προς τον ουρανό  
κι εγώ ελαττωματικό αλεξίπτωτο.  
Έμπνευση  
κι εγώ το τυπωμένο ποίημα.

## Η βόμβα

Στο τσίρκο απαγόρευσαν  
τα ζώα επιδείξεων,  
όχι όμως και στην ποίηση.  
Γι' αυτό τα ακροβατικά  
δίνουν και παίρνουν.

Γι' αυτό οι άνθρωποι  
γοητεύονται ακόμα  
απ' τον μαδημένο λυρισμό  
τα βασανιστήρια εκμάθησης  
περιμένοντας να φωτογραφηθούν  
μ' έναν ποιητή σαλτιμπάγκο.

Πόσοι όμως μες στο κοινό γνωρίζουν  
ότι η βόμβα που κρατάει  
ο απλήρωτος κλόουν  
για το τέλος της παράστασης  
είναι πραγματική;

Θάλασσα

Του αφρού της  
η μυρωδιά,  
του βυθού της  
η ανάμνηση.  
Θάλασσα  
όπως αιωνιότητα.

Χωρίς μάσκα

Στη συνείδησή σου καταδύεσαι χωρίς μάσκα  
και μ' όσες εικόνες πρόλαβες να κρατήσεις.  
Εκπνέοντας αργά αναμνήσεις προς την επιφάνεια,  
σπείρες διαγράφεις όλο και βαθύτερα.  
Εκεί που δεν φτάνει κανένα φως.

## Συνεπής

Αν είσαι ποιητής,  
θα πρέπει να μπορείς  
από ευθιξία  
ν' αυτοκτονήσεις.

Αν είσαι ποιητής  
στο σύμπαν συνεπής,  
από θυσία  
θα ξαναζήσεις.

Θέλω να γίνω ποιητής

Θέλω να γίνω ποιητής  
Σ' ανθολογίες περιωπής  
Να φιγουράρει τ' όνομά μου.

Ως υπεράνω κι απαθής  
Βραβείο να λάβω επιτροπής  
Στην προσφορά μου.

Σε περιοδικό της προκοπής  
Να γράψει κάποιος τιμητής  
Για τα στερνά μου.

Θέλω να γίνω ποιητής  
Να συγκινείται η πατρίς  
Στο άκουσμά μου.



## Φθορά

Δεν βρίσκεται χώρος  
να τεντωθούμε και ν' απλωθούμε.  
Κολλητά το 'να στ' άλλο  
τα τσιμεντένια πόδια μας.  
Τι κι αν ψηλώναμε ως τον ουρανό;  
Τι κι αν φτερά φυτρώναν ως τα χθες  
στους ώμους μας;  
Των απείρων στιγμών  
την απειροελάχιστη σκόνη,  
που ανεπαίσθητα πάνω σ' όλα επικάθεται,  
το μακρύ κορδόνι  
των βροχών και των Ξηρασιών,  
δεν υπολογίσαμε,  
που μας φυλάκισε μέσα στην πέτρα.

## Ενηλικίωση

Ποίηση κάνεις μ' εκείνο το δρομάκι  
που άνοιξες το γόνατο στα χαλίκια,

Ποίηση με το γιουγκοσλάβικό σου bmx  
στις χορταριασμένες κατηφόρες,

Ποίηση με τους φίλους που βολτάρατε  
σ' ατέλειωτους χωματόδρομους,

Ποίηση με τα παλιά σου Μίκυ Μάους  
που σ' έπεισαν ότι δεν κάνεις για έμπορος,

Ποίηση μ' εκείνη αγκαλιά μετά  
το βραδινό μπάνιο,

Ποίηση να της δίνεις την μπλούζα σου  
και να τουρτουρίζεις,

Ποίηση μεθυσμένος και μπλακ άουτ  
με μια ένεση καφεΐνης,

Το άλλο πρωί  
Ξυπνάς στην ενηλικίωση.

## Σκάρτηπραμάτεια

Έπλεκε όνειρα  
όπως ο γύφτος τα καλάμια.  
Τι καλάθια τι χίμαιρες,  
σκάρτηπραμάτεια.  
Αλλά πουλιέται όσο να πεις.

Από μίαν άλλη ζωή

Σα να ξεκίνησες  
από μίαν άλλη ζωή  
και να 'φτασες  
σ' αυτήν εδώ.  
Πού τα ξανάδες  
αυτά τα μάτια της  
τα ελαφίσια;  
Και τα μαλλιά της  
τα σγουρά  
πότε τα μύρισες;  
Πότε θα της το πεις  
πως έφτασες γι' αυτήν εδώ  
από μίαν άλλη ζωή;

Ωρολογοποιός

Ανάμεσα σε χιλιάδες εξαρτήματα  
γρανάζια γραναζάκια  
βίδες βιδίτσες ελατήρια  
μεγεθυντικούς φακούς  
και λογής εργαλεία  
με την άσπρη του ποδιά  
τα γάντια τα χειρουργικά  
ανοίγει εντόσθια  
μετράει χτύπους  
υπολογίζει χρονισμούς  
κρατά αποστειρωμένα τα λεπτά  
τις ώρες σε φορμόλη.

### Το παράπονο

Πλαταίνει ολοένα το παράπονο,  
ογκώνεται στους δρόμους η αγωνία.  
Τα αίματα πηχτά κι αμίλητα,  
κι εσύ, προφήτη, που παράδερνες,  
δεν έχεις τόπο για το βράδυ.  
Όμως τα δέντρα, όντας λυγίζουνε,  
το παγωμένο φύσημα απαντέχουνε,  
για με την πρώτη αχτίδα πάλι έρχονται  
οι φίλοι, τα πουλάκια, στα κλαδιά τους.

### Μεσοπολεμικό

Πάλι ο καιρός που θα υμνούσα,  
αν περπατούσα σ' άλλη εποχή.  
Ρίμες θα έψαχνα που να ταιριάζουν  
μ' όσα μουλιάζουν μες στη βροχή.

Κάτω θα σκόρπιζαν κίτρινα φύλλα,  
πάνω η μαυρίλα του ουρανού.  
Τρένα θα σφύριζαν απ' τα λαγκάδια,  
τα κρύα βράδια του χαλασμού.

Όσων δεν ζούνε πια

Φερμένες караβιές, όσων δεν ζούνε πια  
Να κι ο Δυσσέας, αίμα που κερνάει!  
Δεν έχουν όνομα, μονάχα λησμονιά  
Τίποτα το ανθρώπινο δεν τους πονάει.

Ελεύθερες ψυχές, όσων δεν ζούνε πια  
Δυσσέα, τάχα τι θα τους ρωτήσεις;  
Τα κόλπα σου δεν πιάνουνε, στου Άδη τα στενά  
Κείνοι ό,τ' είχανε να πουν, το έχουν απαντήσει.

Μάνα γη

Τίποτα δεν περνά απέναντι.  
Η μάνα γη  
προξενήτρα του χάους.  
Αμέτρητες φορές θα επαναληφθείς.  
Τώρα λαφρύς  
χωρίς το βιος σου  
χωρίς τον χρόνο  
χωρίς αναφορά.

### Ψίθυρος

Άμα την ξύσεις τούτη την πόρτα,  
πράσινη μπογιά θα φανεί.  
Άμα τον σκάψεις τούτον τον κήπο,  
σπόρους θα βρεις να κοιμούνται.  
Άμα ακούσεις ψίθυρο γελαστό,  
είν' ο αέρας ανάμεσα στα φύλλα.

### Για το επέκεινα

Σκύλε, τ' αφεντικά  
σε ξέχασαν κλεισμένο.  
Σκύλε, τ' αφεντικά σου  
είχαν έμπνευση.  
Κόσμος σου η περίφραξη  
βλέμμα τα σύρματα  
προέκταση η αλυσίδα.  
Αν υπάρχει Θεός  
δίκαιο κριτή σε ετοιμάζει  
για το επέκεινα.

### Φρούτο εποχής

Ούτε καρπούζι μας περίσσευε ούτε μαχαίρι.  
Όλο κι όλο, μείναμε να φτύνουμε  
τα ματωμένα κουκούτσια της υπομονής μας.

### Η μπαταρία

Οι άνθρωποι θα έπρεπε κάποτε κι αυτοί  
να μπαίνουν για φόρτιση.  
Ένα κουδουνάκι να τους ειδοποιεί  
ότι θα μείνουν χωρίς δυνάμεις.  
Ή ότι εξάντλησαν μακράν τις δυνατότητες  
αποθήκευσης.  
Ίσως έτσι να ξεφορτώνονταν  
τις περιττές αναμνήσεις.  
Κι η μπαταρία τους στο μέρος της καρδιάς  
κάπως να διαρκούσε.

Ένα όριο

Το πλοίο σε κάνει ναυαγό,  
όχι το ερημονήσι.

\*\*\*

Η μελαγχολία πάει με τους ποιητές,  
όπως η σήψη με τις μύγες.

\*\*\*

Ξέπεσε στην αυτοβιογραφία.  
Αυτό είναι ένα όριο.

Χρόνοι

Χρόνοι προς τα πίσω  
μ' ασαφή περιγράμματα.  
Μόνον εντυπώσεις απ' τα πράματα  
κι ούτε καν αυτές.  
Πυκνές καλαμιές.  
Ένα θολό νερό χωρίς βυθό  
που ολοένα βουλιάζει.



## Στάσιμος

Κάθε βράδυ ξεχνάς ό,τι σε θύμωσε.  
Γι' αυτό ο κόσμος μένει στάσιμος.

## Η γωνιά

Ο άστεγος εγκατέλειψε τη γωνιά του.  
Πήγε να διαλαλήσει αλλού την ερημιά του.

## Νομάς

Στρωμένο μαγαζάκι η ποίηση,  
αν το κληρονομάς.  
Αν γεννήθηκες νομάς,  
αλλιώςτική ιστορία.

## Μητέρα θεά

Βρήκες τη Μητέρα θεά  
στη λίμνη εκεί στο χώμα;  
Ή σκάβεις ακόμα;  
Ήταν αλήθεια από πηλό;  
Ήταν νερό και χώμα  
το τροφαντό της σώμα;

## Το στόλισμα

Α, τι στόλισμα  
θα σου κάνουν τότε,  
όταν εσύ κουφός  
μ' αιώνιο βουλοκέρι,  
λουλουδιασμένα θα τους δείχνεις  
τ' αχαμνά σου.  
Κι αφού απόκριση δε λάβουν,  
ίσως διαβάσουν ένα-δυο  
ποιήματά σου.

## Κάτω απ' το πεύκο

Στήνει τη σπαστή του καρέκλα κάτω απ' το πεύκο. Να γράψει, υποτίθεται. Μένει ώρα πολλή. Αποσπάται απ' το μακρύ κορδόνι των μυρμηγκιών. Συγκρίνει το θαυμαστό τους έργο με το δικό του. Πέρα δώθε στο χαλικόδρομο. Τούμπα πάνω και τούμπα κάτω. Χαζεύει μια τον κάμπο και μια τον ουρανό. Κάτι έπιασε / ο πελαργός, το πάει / στα παιδάκια του.

## Το ευτυχισμένο μονοπάτι

Κάθε πρωί, τους ζεστούς μήνες, απολαμβάνει το μπάνιο του στη λίμνη.  
Ρηχή και το νερό κρυστάλλινο. Του αρέσει να μαζεύει διάφορα πολύχρωμα βότσαλα.  
Έχει στολίσει μ' αυτά την καλύβα του.  
Συνηθίζει να κολυμπά πολλή ώρα, παρατηρώντας τα ψάρια να χορεύουν γύρω του.  
Το δάσος, όπου κατοικούν πανάρχαια πνεύματα, τόσο πλούσιο κι αμόλυντο.  
Βρίσκει στις βόλτες του γλυκούς και νόστιμους καρπούς κι ωραίους ίσκιους.  
Βρίσκει ξέφωτα με απαλό χορτάρι. Χορταίνει ήλιο και καθαρό αέρα.  
Καθώς παίρνει το ευτυχισμένο μονοπάτι της επιστροφής, τραγουδά στ' αγριμάκια.  
Εκείνα στέκονται και τον ακούν υπνωτισμένα.

## Ο αγώνας

Ο αγώνας ήταν απολαυστικός. Βάλαμε γκολ και η ιαχή του πλήθους πρέπει να ακούστηκε χιλιόμετρα μακριά. Πετάχτηκα επάνω σα να με χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.  
Φώναζα και χοροπηδούσα. Κοίταξα γύρω μου τα πρόσωπα των φιλάθλων: Ήτανε όλοι τους ευτυχισμένοι! Σάμπως, νομίζεις, τι είναι η ευτυχία; Πόσο κρατάει παραπάνω απ' ό,τι η φάση ενός γκολ; Τύλιξα το κασκόλ στο χέρι μου και ύψωσα τις γροθιές μου στον αέρα!  
Ο φίλος μου χαμογελούσε. "Είναι οφσάιντ", είπε. "Το ακύρωσε ο διαιτητής".

## Φιλικό

Οι σκύλοι έψαχναν μάταια λίγη σκιά. Η άσφαλτος κόχλαζε. Τα τσιμέντα κόρωναν. Μακριά, στη λεωφόρο, η σειρά των αυτοκινήτων έμοιαζε αργόσυρτο γυάλινο φίδι. Ο θερμιακός απλωνόταν ατάραχος και δεκτικός στο φως του ήλιου. Μικροί ιριδισμοί μόνο διέκοπταν το υγρό του συνεχές.

Η πόλη είχε πια αδειάσει -δυο τρεις μπαινόβγαιναν στην πολυκατοικία. Απέναντι κάποια το ευχαριστιόταν... Στον τέταρτο ο γέρος πέθανε. Το απόγευμα ακούστηκαν από το γήπεδο πνιχτά κορναρίσματα και ιαχές. Η φτερωτή του κλιματιστικού ρετάριζε απεγνωσμένα. Είχε κατσεικωθεί για τα καλά το καλοκαίρι.

## Απεργία

Πολλές φορές την έχω επαναλάβει αυτή τη βόλτα. Περνώ αλλεπάλληλα στενά. Κάποτε βγάζουν σε μεγάλους δρόμους, ανάμεσα από παλίμψηστα πολυκατοικιών. Σήμερα δεν είναι όπως άλλοτε. Πλάκωσε μουντός καιρός. Κλειστά μαγαζιά και γάτες πουθενά στα πεζοδρόμια. Ντουντούκες και πανό στην Εγνατία. Ενώνομαι με το ανθρωποποτάμι. Παχιά κόκκινα γράμματα σε άσπρο φόντο. Στο προσωπικό φόντο της μοναξιάς, κάπου κρεμασμένη η εικόνα σου. Φωνές-συνθήματα δίνουν το ρυθμό σε βήμα αυτόματο. Όμορφα χαμόγελα και πίστη! (αυτό είχα θαυμάσει πρώτο πάνω σου). Νεολαία.

## Ο ύπνος

Ο ύπνος κράτησε. Δεν συνέφερε να ξυπνήσεις. Τι θ' αντίκριζες παρά ερημιά. Πώς θα ξανακοιμόσουν σαν τρύπωνε καμιά ανάμνηση από τα παιδικά σου χρόνια; Όχι, δεν συνέφερε.

Κι ας πούμε τ' αποφάσιζες να βγεις στους άδειους δρόμους, μόνος εσύ σε μέρη πλέον άγνωστα κι απάτητα. Δεν θα κινδύνευες; Δεν θα σε τρόμαζε η ίδια σου η φωνή; Πώς θα βεβαιωνόσουν ότι δεν ξύπνησες σε εφιάλτη; Όχι, ευτυχώς. Ο ύπνος κράτησε.

## Το κλείσιμο

Μπήκε στο φούρνο αργά το βράδυ, λίγο πριν το κλείσιμο. Η υπάλληλος κάτι πρέπει να βλαστήμησε μέσα απ' τα δόντια. Ένα κομμάτι πίτσα, όλο κι όλο, στη βιτρίνα. Το πήρε και κατηφόρισε προς παραλία. Βολεύτηκε, τρόπος του λέγειν, στον τεράστιο τσιμεντένιο πάγκο, κουκουλωμένος ως τ' αυτιά. Δεν κυκλοφορούσε ψυχή μ' αυτό το ξεροβόρι. Μόνο, πού και πού, κανένας ποδηλάτης αναβόσβηνε από μακριά, περνούσε σκυφτός, και χανόταν προς την άλλη μεριά της πόλης. Ο κώλος του είχε παγώσει. Η πίτσα επίσης. Έσπαγες τα δόντια σου σ' αυτό το παλιόπραμα. Κάποιος αδεσποτάκος τον πλησίασε, με βλέμμα αγίου, κουνώντας αργά την ουρά. Τώρα έγλυφε το ξεροκόμματο και τα μάτια του έλαμπαν. Έμεινε δίπλα του άλλο ένα τέταρτο, άλλη μισή ώρα... Ούτε ποδηλάτες! Έκανε τσιγάρο. Έκανε δεύτερο. Κόπασαν πια οι ήχοι των αυτοκινήτων, από την κοντινή λεωφόρο. Σηκώθηκε, απαλά του χάιδεψε το κεφάλι, τη μουσούδα, κι αποχαιρέτησε.

## Στο σπουδαστήριο

Ακριβώς απέναντι, μελετούσε επιτύμβιες επιγραφές.  
Με κατάλαβε που την παρατηρούσα  
και σήκωσε ελαφρά το αρχαϊκό κεφάλι της.  
Στο ερευνητικό της ακόμα βλέμμα,  
απάντησα χαμηλόφωνα:  
“Ξέρεις, λεν όλα τα ίδιο...”  
“Μήπως μπορώ, λοιπόν, να μάθω ποιο είναι αυτό;”  
μου έκανε σοβαρά και κάπως ειρωνικά,  
λάμποντας τα μάτια.  
“Ζήσε! Ζ ή σ ει!”, αναφώνησα ερωτευμένος.

**Ως blogger** εκτίμησα νωρίς τη δυνατότητα επικοινωνίας που προσφέρει το διαδίκτυο. Πάνε τώρα 15 περίπου χρόνια. Δεν έπαψα ποτέ να λειτουργώ έτσι, ως blogger δηλ., με οδηγό την ακαριαία παρατήρηση και τα όποια ερεθίσματα προκύπτουν από αυτήν. Γι' αυτό, νομίζω, συγγενεύω με τους φωτογράφους ή, καλύτερα, με τους φωτορεπόρτερ. Επειδή όλα όσα προέκυπταν τα αισθανόμουν (και ήταν) σκόρπια, ονόμασα το ιστολόγιο, όπου δημοσιεύω, **σκόρπιες λέξεις**. Οι συλλογές μου, επομένως, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μαζέματα χρονικών περιόδων. Πού αρχίζουν και πού τελειώνουν αυτά τα μαζέματα, πώς συγκροτούν (αν συγκροτούν) μια κάποια αφήγηση, σε μεγάλο βαθμό έχει να κάνει με τον "ενοποιητικό παράγοντα του τυχαίου". Η άλλη πτυχή, και η σημαντικότερη, της διαδικτυακής μου περιδιάβασης όλα αυτά τα χρόνια, είναι οι φίλοι που κερδίζω. Φίλοι που, με τη σειρά τους, παρατηρούν αυτήν τη δραστηριότητα. Φίλοι υποψιασμένοι, το λιγότερο, και κοινωνικά ευαίσθητοι, που μου έχουν προσφέρει πολύτιμες γνώμες, έχουν αφιερώσει κείμενα, παρατηρήσεις & συμβουλές ουσίας, βήμα για στίχους, μα κυρίως αγάπη ανυπόκριτη. Καθώς, λοιπόν, δεν ανήκω σε κάποιου είδους "λέσχη", μόνη μου λέσχη νιώθω αυτούς τους ανθρώπους, που αθόρυβα μεριμνούν. Θα μπορούσα να πω ότι είμαι συγκινημένος, αλλά κάτι τέτοιο δεν έχει νόημα να λέγεται συχνά (και λέγεται πολύ συχνά..), γιατί ξεπέφτει σαν το ανέκδοτο με τον βοσκό..



